

De multe ori se întâmplă ca gândurile rele să sporească în noi, deși ne aflăm într-o stare duhovnicească bună. Aceasta se datorează faptului că există demonul cel viclean. Și faptul că vin gândurile este normal, dar a le primi este o uneltire vrăjmașă.

Gândurile sunt săgeți care lovesc mintea cu scopul de a se întări în noi, pentru a avea cu ele schimburi dure de cuvinte și a ne distruge. Pentru a le izgoni, trebuie să le răspundem cu propria noastră săgeată, cu chemarea numelui lui Iisus. Totuși, ne apucă dispoziția păcătoasă și plină de plăcere de a le analiza, dacă nu cumva au dreptate,

sau dorința de a ne împotrivi prin lupta corp la corp. Dar această atitudine a noastră nu este corectă, fiindcă pe cât le dăm cinstire și importanță, pe atât ne dau și ei, și ne vizitează neîncetat. De aceea, să aruncăm în mijlocul lor chemarea numelui lui Iisus. Acolo, în mijlocul chemărilor nu pot să stea, așa cum ne-a învățat experiența. Este sigur că atunci când noi nu ne îndeletnicim cu gândurile noastre, ci cu viața noastră, cu Hristos și cu rugăciunea, toate se risipesc îndată, ca fumul în aer.

Sursa: Arhimandrit Emilianos Simonopetritul, „Cuvânt despre trezvie. Tâlcuire la Sfântul Isihie”, Editura Sfântul Nectarie, 2008

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 28 noiembrie**
18:00 – Sfântul Maslu / Paraclisul Maicii Domnului
- **Sâmbătă: 29 noiembrie**
18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 30 noiembrie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor*
→ *Sfântul Apostol Andrei, cel Întâi chemat, Ocrotitorul României*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

*Fără trezvie, e cu neputință să ai reușite duhovnicești
și să plăci lui Dumnezeu. Oricât te-ai osteni, oricâtă asceză ai face,
vei robi la cișmeaua fără apă a vieții lumești.*

« Arhimandrit Emilianos Simonopetritul »

♦ Nr. 95 / 23 noiembrie 2014 ♦

ARHIM. EMILIANOS
SIMONOPETRITUL

DESPRE TREZVIE

Când nu luăm aminte la paza minții de gânduri, atunci devenim niște pârlți, ne netrebnicim, ne extenuăm, păcătuim, puțim a hoit.

Aceasta pentru că nici un păcat nu se săvârșește fără să-i premeargă un gând. Dar dacă gândul a zidit păcatul în noi, înseamnă că noi i-am îngăduit aceasta și, prin urmare, păcătuim cu voia noastră. Așadar, am greșit în modul în care am întâmpinat gândul? Nu l-am izgonit îndată, fie bun, fie rău? Acum mă vor târî toate gândurile. Vicleanul folosește și gânduri de-a dreapta ca

să ne prindă în mrejele lui, iar după ce s-a încredințat că ne încredem în gânduri, ne trăsnește și ne arde fără să ne dăm seama.

De multe ori auzim stihul din Psalmi: „*Din mâna străinilor izbăvește-mă*” (Ps. 143, 7) și ar putea spune cineva că asta înseamnă ca Dumnezeu să ne izbăvească de bârfelile și răutățile vrăjmașilor. Dar pentru că psalmul din care e luat acest stih este duhovnicesc și prorocesc, înseamnă că „*cei străini*” sunt oamenii vicleni, în spatele cărora se ascund demonii. La fel și textul: „*Adaugă lor rele, Doamne, adaugă rele, celor slăviți ai pământului*” (Is. 26, 15), nu exprimă ura față de oameni, ci față de demoni. Așadar, să fim atenți cu oamenii care devin instrumente ale diavolului și să nu ne lăsăm influențați de ei, dar nici să nu-i osândim.

De pildă, îți trăneste cineva de mai multe ori niște minciuni, iar tu tragi concluzia că omul ăsta este un adevărat mincinos. În acest caz, ai păcătuit cu siguranță, pentru că l-ai osândit. Dar ca să-ți spună cineva minciuni, trebuie ca tu să-i fii dat dreptul, pentru că nimeni nu pune lucruri împruțate într-o vază, ci le aruncă la coșul de gunoi. Așadar, dacă cineva îndrăznește să-ți spună lucruri neadevărate sau să-ți vorbească de rău pe cineva care

lipsește, sau să judece, în general, diferite persoane, tu ești de vină cu desăvârșire, pentru că tu i-ai lăsat impresia că însetezi și te bucuri să auzi bârfe despre alții. Dacă însă nu ești un astfel de om și Îl iubești pe Dumnezeu, îndată ce fratele tău îți va spune despre altcineva că minte, tu îi vei închide de îndată gura: „*Iartă-mă, îi vei spune, nu te-am întrebat. Te rog foarte mult să nu-mi vorbești*”. Și poți să faci asta pentru că Sfânta Scriptură zice să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni (F.A. 5, 29).

Vine un altul și îți spune: „*Frate, vreau să-ți spun durerea mea*”. Tu, din iubire, îl asculți, îi arăți interes, iar el continuă: „*A venit cutare și m-a ocărât*”. Atunci, dacă ai demnitate, dacă Îl iubești pe Dumnezeu, dacă crezi că ai suflet și că înaintea ta se află Dumnezeu, ești dator să-i spui: „*Iartă-mă, spune-le astea duhovnicului tău*”. Pentru că atunci când crezi că Hristos este prezent, nu îndrăznești să asculți clevetiri la adresa altora. Tremuri. Dacă tu nu tremuri și primești să-l osândească pe celălalt, aceasta înseamnă că nu Îl ai pe Dumnezeu înaintea ta pururea (Ps. 15, 8).

Cu adevărat, nu-L avem pe Dumnezeu înaintea ochilor atunci când acceptăm ca alții să ne semene neghinele în inimă. Și cu siguranță greșim noi, niciodată celălalt. Noi

dăm drepturi, ceea ce înseamnă că o anumită răutate se ascunde în noi față de celălalt și de aceea acceptăm să auzim criticile la adresa lui. Dar chiar dacă nu am ascunde nici o răutate, ne vătămăm lăuntric atunci când auzim astfel de bârfe împotriva lui.

Să luăm un exemplu. Sunt căsătorit și vine cineva și-mi spune:

- *O știi bine pe nevastă-ta?*
- *Cum să n-o știi pe soția mea! îi răspund. El pleacă și vine a doua oară:*
- *Unde a fost alaltăieri nevastă-ta?*
- *La o vecină, îi zic.*

Pleacă și vine pentru a treia oară, repetându-le pe aceleași. Atunci eu, deși îmi iubesc soția, deși o înțeleg, deși o cunosc, deși am încredere în ea, să fiți siguri că m-am schimbat lăuntric. Veninul a început să picure și când se va întâmpla ca soția mea să întârzie cinci minute la vecină, o să-i spun: „*Unde ai fost atâta timp și te tot aștept? Mi-e foame*”. Dar în spatele acestei purtări a mea se ascunde influența aceluia care mi-a vorbit despre soția mea. Astfel, încet-încet, se vor găsi și alte pricini pentru vicleanul care stă ascuns și care nu iubește comuniunea, ci dezbinarea, și o să ajung într-o zi, când nu sunt atent la ce aud și la ce văd de la alții, la divorț. Se poate ca eu să-mi iubesc soția, s-o doresc, să-mi tai capul pentru ea, dar acum nu

voi putea să-mi impun aceasta, pentru că omul este neputincios. Dacă iau barosul și lovesc de multe ori cu el în perete, o să-l dărâm, oricât de puternic ar fi. Același lucru se întâmplă și în lăuntru meu.

Să știm deci că în aceste lucruri se ascunde o primejdie. Gura celuilalt sau modul lui de a se purta seamănă în lăuntru meu gânduri. Gândurile apoi devin imaginație, devin chipuri, și fiecare chip este o amintire care durează, adică se întronează în lăuntru meu. Și după cum umezeala care pătrunde încet-încet îmi macină oasele, tot așa se întâmplă și cu lucrurile acestea. De aceea, e nevoie de înțelepciune duhovnicească pentru a ști cum putem să scăpăm și să străbatem viața noastră „*cu picioarele neudate*”, fără să pățim nici un rău.

De asemenea, să fim siguri că atunci când îngăduim fraților noștri să se poarte față de noi așa cum vor și să ne spună ce vor, nu-L iubim pe Dumnezeu. Adică e de trebuință să fim respectabili, să ne simtă cinstiți, superiori. Chiar și păcătos și ticălos și curvar să fiu, pentru celălalt trebuie să fiu cinstit, să nu-i dau dreptul să se poarte într-un fel înjositor, care sapă la temelia vieții mele duhovnicești.
